

Sygn. akt VI Ka 1130/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędziowie: SSO Marek Wojnar (spr.)

SSR del. Urszula Sorbian

protokolant - sekr. sądowy Renata Roman

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r.

sprawy

W. W. (1) i J. K. z domu W.

oskarżonych o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 812/10

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonej J. K. w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1130/13

UZASADNIENIE

J. K. z domu W. i W. W. (1) zostali oskarżeni o to, że w dniu 24 lipca 2010 r. w O. woj. (...) dotkliwie pobili J. W. powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia barku prawego, zasinienia części przedramienia prawego o wymiarze 3 cm średnicy, zasinienie uda prawego oraz obrzęk kostki udowej podudzia prawego tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 812/10 na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie w sprawie umorzył; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 360 zł wraz podatkiem VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonej J. K. z urzędu; na podstawie art. 632 a k.p.k. ustalił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa w części, w której nie zostały już poniesione przez oskarżycielkę prywatną; w pozostałym zakresie ustalił, że koszty postępowania ponosi oskarżycielka prywatna.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej J. W.. Zaskarżył on ten wyrok w całości i zarzucił mu naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu

art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez błędną jego wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że w sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej.

W konkluzji apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki prywatnej jest zasadna i jej wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący słusznie podnosi zarzut obrazy prawa procesowego – art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przyjął istnienie ujemnej przesłanki procesowej – powagi rzeczy osądzonej, o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., bowiem uznał, że w sprawie obrażeń ciała doznanych przez oskarżycielkę prywatną J. W. toczyły się równolegle dwa postępowania – z prywatnego aktu oskarżenia oraz postępowanie przygotowawcze o sygn. akt 1 Ds.353/11 Prokuratury Rejonowej w Otwocku, które to postępowanie zostało umorzone przez prokuratora na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a postanowienie prokuratora w tym przedmiocie zostało następnie postanowieniem przez Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 19 stycznia 2012 r. utrzymane w mocy.

Sąd Rejonowy powołując się na podstawę umorzenia – art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie dostrzegł jednak, iż umorzenie to dotyczy czynu z art. 157 § 1 k.k., co wynika zarówno z treści rozstrzygnięcia, jak i uzasadnienia tego postanowienia, gdzie wskazano, iż obrażenia ciała doznane przez J. W. mogły powstać w podanych przez nią okolicznościach i powodowały rozstrój zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni tj. wypełniały znamiona czynu z art. 157 § 2 k.k. Wyrazem tego stanowiska jest również zawarte w treści uzasadnienia tego postanowienia pouczenie pokrzywdzonej o możliwości wniesienia prywatnego aktu oskarżenia. Stanowisko to zostało potwierdzone także w postanowieniu Sądu Rejonowego w Otwocku, który utrzymał w mocy postanowienie prokuratora. Wadliwość podanej w tych postanowieniach procesowej podstawy prawnej umorzenia (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), w oderwaniu od materialnej podstawy prawnej odnoszącej się do czynu jakiego umorzenie dotyczy (art. 157 § 1 k.k.) oraz bez uwzględnienia całej treści tych orzeczeń nie pozwala na uznanie, iż doszło do umorzenia postępowania o czyn z art. 157 § 2 k.k. popełniony na szkodę J. W. w dniu 24 lipca 2010 r. Trudno zatem z tego powodu mówić o tożsamości czynu, o jakiej traktuje art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Niezależnie od tego podnieść należy, czego nie dostrzegł nie tylko Sąd meriti, lecz również skarżący, że umorzone postępowanie przygotowawcze w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 353/11 nie było prowadzone przeciwko konkretnym osobom, występującym w niniejszej sprawie z oskarżenia prywatnego - oskarżonym i nie wykroczyło poza fazę in rem. W świetle dyspozycji art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zasadnicze znaczenie – z punktu widzenia ujemnych przesłanek procesowych w postaci powagi rzeczy osądzonej i zawisłości sprawy - ma procesowe pojawienie się w postępowaniu osoby podejrzanego w rozumieniu art. 71 § 1 k.p.k., i dopiero od tego momentu powstaje również procesowa przeszkoda do wszczęcia i prowadzenia innego postępowania o ten sam czyn i przeciwko temu samemu oskarżonemu. Samo wszczęcie postępowania w sprawie, a następnie umorzenie go po przeprowadzeniu czynności niewykraczających poza fazę in rem, których wyniki nie stwarzały jeszcze przesłanek do postawienia zarzutów konkretnej osobie, nie powoduje stanu powagi rzeczy osądzonej. Postępowanie umorzone w tym stadium może bowiem zostać podjęte w każdym czasie, co wprost wynika z dyspozycji art. 327 § 1 k.p.k. (por. wyrok Sn z dnia 9.10.2008 r., V KK 252/08, OSNw SK 2008/1/1992).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że brak było podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i stąd też należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania, w trakcie którego Sąd I instancji winien przeprowadzić postępowanie dowodowe, dokonać oceny zebranego materiału

dowodowego, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. i w oparciu o całokształt wynikających z niego okoliczności poczynić trafne ustalenia faktyczne oraz dokonać prawidłowej oceny prawnej.

Jednocześnie na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu orzeczono o wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonej J. K. w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem VAT.

Reasumując – Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.